

C104 – LEE13

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

15 februari 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbakening van de zonale rioleringsplannen en de verplichte individuele waterzuiveringsinstallaties	1
Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen aan de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de genomen initiatieven met betrekking tot paalkamperen	4
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de evaluatie van de werking van de gemeentelijke milieudiensten	6
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de zwerfvuilcampagne 'Maand van de netheid' van de provincie West-Vlaanderen en de zwerfvuilcampagne 'Bang van vuilbakken' van de Vlaamse overheid	7
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de selectieve inzameling van groente-, fruit- en tuinafval (gft)	9
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het bodembeleid en de historische verontreiniging op militaire terreinen	12

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbakening van de zonale rioleringsplannen en de verplichte individuele waterzuiveringsinstallaties

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, momenteel worden reeds in heel wat gemeenten in Vlaanderen de zonale rioleringsplannen nader bekeken, met betrekking tot de voorgestelde indeling voor de zuivering van afvalwater. Andere gemeenten wachten nog steeds op de officiële zoneringsplannen. In ieder geval is het duidelijk dat op zeer korte termijn alle gemeenten een keuze zullen moeten maken in de goedkeuringsprocedure voor deze zoneringsplannen. Op het terrein bestaat er echter nog heel veel onzekerheid, vooral dan over de aanleg van individuele waterzuiveringsinstallaties.

Er werd eerder al een verplichting ingevoerd voor de aanleg van een individuele waterzuivering, indien de woning niet kon worden aangesloten op een rioleringsstelsel, door het ontbreken ervan. Vele burgers zitten momenteel in een beslissende fase met betrekking tot de vraag of ze nu wel of niet een individuele behandelingsinstallatie van afvalwater, kortweg IBA geheten, moeten aanleggen, daar er nog geen duidelijkheid bestaat over de indeling van hun woning in een bepaalde zuiveringszone. Daarnaast bestaat er ook nog veel onduidelijkheid over de manier waarop de IBA's zullen worden bekostigd. De aanschaf van een installatie zou immers tussen 1750 euro en 6250 euro kosten, wat toch niet gering is.

De vraag die we ons hierbij kunnen stellen, is of het wel rechtvaardig is dat inwoners die geen rioleringsstelsel in hun buurt kunnen krijgen, deze hoge kostprijs van een individuele waterzuiveringsinstallatie volledig zelf moeten bekostigen. Ik zou bovendien aandacht willen vragen voor de burgers die inmiddels wel over een IBA beschikken. Mogelijk komt hun woning door de nieuwe zoneringsplannen misschien wel in een zuiveringszone terecht, waardoor ze misschien wel worden verplicht om aan te sluiten op de riolering, terwijl ze in het verleden eigenlijk al zware investeringen hebben gedaan om hun eigen afvalwater te zuiveren.

Ook de onduidelijkheid met betrekking tot de keuze van een IBA vormt een probleem. Volgens de webstek van

het Waterloket moeten burgers via een e-mail aan VITO vragen welke IBA zou voldoen. Er zou momenteel al één certificaat uitgereikt zijn, maar wat de goedkeuring of toelating van een bepaalde IBA betreft, blijven we toch nog met problemen kampen, omdat het niet duidelijk is welke installatie mag worden geplaatst en of die wel voldoet aan de eisen.

Zoals in een aantal andere dossiers, worden we hier geconfronteerd met een falend productbeleid van de federale regering. Het is alleszins absoluut noodzakelijk dat een individuele burger de juiste en kwaliteitsvolle installatie aanschaf, zodat de waterzuivering efficiënt kan verlopen. Het volstaat echter niet om een verplichting op te leggen om de installatie aan te schaffen, als er geen toezicht is op de werking, zodat kan worden gezien of deze waterzuiveringsinstallatie wel de nodige zuivering uitvoert. Ook hier is er nog weinig of geen duidelijkheid over hoe dit moet worden geregeld.

Mijnheer de minister, bij dit afbakeningsproces en de gevolgen ervan rijzen er bij veel mensen nog zeer veel vragen, vooral als het gaat over die gebieden waar twijfel bestaat in welke zone ze zullen worden ingedeeld. Wanneer verwacht u de eerste goedkeuringen voor de indeling van de zonale rioleringsplannen? Hoe wilt u de aanschaf van de IBA's laten verlopen? Dient dit volgens u best individueel te gebeuren, of raadt u de gemeentebesturen aan ter zake hun verantwoordelijkheid te nemen? Komt dit neer op een volledig subsidiëren of op het vragen van een huurprijs? Meent u dat kandidaat-bouwers of -verbouwers uitstel moeten krijgen met betrekking tot de verplichting van het aanleggen van een IBA, zolang er geen politieke beslissing genomen is? Heel wat gemeentediensten raden immers burgers aan nog even met de aankoop van een IBA te wachten, tot er meer duidelijkheid is.

Zullen burgers die al jaren plichtvaardig de wet naleven en in eigen afvalwaterzuivering voorzien, toch nog worden verplicht om op de riolering aan te sluiten, indien ze in een nieuwe zone worden ingedeeld waar wel een riolering aanwezig is? Indien ze worden verplicht om aan te sluiten op het rioleringsstelsel, zullen ze dan een schadeloosstelling krijgen voor de investeringen die ze in het verleden hebben gedaan? Bestaat de mogelijkheid dat deze plichtvaardige burgers in hun eigen afvalwaterzuivering mogen voorzien, of bestaat de mogelijkheid dat deze burgers worden vrijgesteld van aansluitingskosten? Welke installaties zijn volgens u onderworpen aan regels inzake de beste beschikbare technieken? Op welke manier moet dit worden meegedeeld, gelet op de onduidelijkheid hierover op het terrein? Hoe zal de wer-

king van de IBA's en kleinschalige waterzuiveringsinstallaties moeten worden gecontroleerd? Wordt er een regeling uitgewerkt om te bekijken of die individuele waterzuiveringsinstallaties aan de eisen voldoen en zorgen voor een effectieve waterzuivering?

De heer Patrick Lachaert: Zolang ik al in dit parlement zetel, komt deze vraag jaarlijks terug. Er was altijd het heikele punt van de erkenning van die IBA's door VITO. Minister Dua heeft ook vaak nog gemopperd over het feit dat die er maar niet kwam.

Er is hier op de eerste plaats sprake van het aflijnen van de gewestelijke en de gemeentelijke opdrachten, en het bepalen van wie wat moet doen. Dat gaat dan vooral over het buitengebied, het enige gebied waar er qua inrichting niets bestond op gemeentelijk niveau.

Vele gemeenten werken ter zake al jaren proactief. Ze zijn echter heel lang in het ongewisse geweest over wat ze hun burgers moesten aanraden over het te plaatsen toestel voor de individuele behandeling van afvalwater. Ik ben naar Ifest in Flanders Expo geweest. Daar stonden talloze toestellen, in allerlei prijscategorieën. De mensen vinden er hun weg niet in. Ik vind het wat jammer dat er weinig begeleiding en rechtszekerheid is gecreëerd voor de burger. Het ergste zou zijn dat men een IBA installeert van 10.000 euro, maar dat men binnen twee jaar zegt dat dergelijke installatie niet gecertificeerd wordt. Dat is al jaren een heikel punt.

Nu komen we de volgende maanden aan de vrij concrete aanduiding van het buitengebied, ten gevolge van de zoneringsplannen, waar de gemeenten een advies over moeten geven. In de loop van de volgende maanden zal dat ook worden goedgekeurd, met het probleem dat mensen nog niet concreet weten wat ze moeten plaatsen om zeker te zijn dat ze in 2010 geen problemen krijgen met de aanvaarding van de installatie.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, Vlarem II verplicht op dit ogenblik al IBA's in zogenaamde C-zones, waar geen openbare riolering zal komen. Maar gemeenten die de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling' hebben gesloten, hebben ook het engagement aangegaan om in een premie te voorzien voor het plaatsen van een IBA. De particulier die de premie krijgt, kan aanvullend ook een premie krijgen van het Vlaamse Gewest. Het deint dus verder uit dan de loutere investering door een particulier.

Nu moet op gemeentelijk niveau de oefening gemaakt worden om het ontwerpplan op de vroegere A,B en C-zones te leggen en de verschillen te bekijken. We hebben daarover ook diverse besprekingen gevoerd met VMM. De kaarten bevatten heel wat fouten, die bewust of onbewust in de plannen zijn geslopen.

Mijnheer de minister, er moet absoluut rekening worden gehouden met de motivering die gemeenten geven inzake ontwerpkeuzes die worden voorgelegd om zones al dan niet te rioleren. In de leidraad bij de ontwerpen van zoneringsplannen staat ook dat de zones waar in het verleden al IBA's gesubsidieerd of gelegd zijn, maar waarvan in het voorontwerp van zoneringsplan wordt gezegd dat ze gerioleerd zouden moeten worden, de motivering van de gemeente kan worden aanvaard om de zone landelijk – en dus IBA-zone – te laten. Mijnheer de minister, ik zou graag hebben dat dat heel strikt wordt opgevolgd en dat deze regel ook effectief wordt toegepast bij het vastleggen van de definitieve plannen.

Naast de certificering van de IBA's blijft het probleem van het onderhoud bestaan. De gemeenten krijgen signalen om dat bovenlokaal, collectief te gaan organiseren. Het subsidiesysteem wordt eigenlijk in vraag gesteld. Als iemand nu een subsidie krijgt, moet hij de afvalwatertaks niet betalen, maar er wordt gezegd dat het eigenlijk veel beter zou zijn om dat collectief te organiseren en ook het onderhoud collectief te laten gebeuren. Dat zou het zuiveringsresultaat ten goede komen. Mijnheer de minister, ik had graag uw standpunt daaromtrent gehoord.

De grootste bezorgheid is het effectief respecteren van motiveringen die gemeenten geven over toekomstige keuzes en het feit dat al IBA's zijn gelegd.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik heb begrepen dat dit probleem al een tijdje meegaat. Het is een probleem dat ook mijn voorgangers hebben meegedragen en overgedragen. Ik hoop dat ik een oplossing kan bieden, zodat mijn opvolger – wie dat ook moge wezen – er niet mee wordt geconfronteerd.

Mevrouw Crevits, ik denk niet dat de fouten bewust in de kaarten zijn opgenomen. Ik ga ervan uit dat dat voor een groot deel onbewust is. Ik zou niet weten wie daar bewust fouten in zou steken, maar het is wel belangrijk dat we die fouten ook rechtzetten en met definitieve goede plannen voor de dag komen.

De procedure verloopt in verschillende stappen. In een eerste stap moet de gemeente een uitspraak doen over het voorontwerp van zoneringsplan. In de tweede stap wordt het plan, waarin de beslissing van de gemeente al is verwerkt, onderworpen aan een openbaar onderzoek. In de laatste stap keur ik het plan definitief goed, waarna het voor alle partijen – gewest, gemeente en burger – bindend wordt.

De eerste officiële voorontwerpen van zoneringsplannen zijn verstuurd op 11 september 2006. Indien alle termijnen, zoals voorzien in het zoneringsbesluit, stipt

worden gevolgd, zullen de eerste definitieve zoneringsplannen goedgekeurd worden op 20 december 2007. Rekening houdend met een maximale totale termijn van 20 maanden, zouden deze eerste plannen ten laatste goedgekeurd worden op 10 mei 2008.

Op het terrein is de eerste stap ondertussen voor een zestigtal gemeenten afgerond. Een tiental gemeenten is gestart met de tweede stap en zit voor op de termijnen vastgesteld binnen het zoneringsplan. Afgaande op deze stand van zaken, moet het eerste plan goedgekeurd kunnen worden voor december 2007.

Bij de aanschaf van een IBA moet de aandacht gaan naar een kwaliteitsvolle IBA, die bovendien een betrouwbaar beheer en onderhoud mogelijk maakt. Ik voorzie hiervoor, zoals eerder al aangekaart door de heer Decaluwe, het opleggen van een keurmerk, bijvoorbeeld het BENOR-label of een gelijkwaardig keurmerk, dat een kwaliteitsvol product moet garanderen.

Ondertussen is er ook overleg gevoerd tussen mijn administratie en de betrokken actoren. Een van de resultaten hiervan is een door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de VVSG dus, en Vlario, de vereniging van de rioleringssector, opgemaakte aanbevelingsnota over hoe met IBA's moet worden omgegaan om tot goede resultaten te komen. Hierin beveelt VVSG, als ideaal scenario, aan de gemeenten aan om de IBA's zoveel mogelijk door de gemeente of de intercommunale te laten aankopen en beheren. De burger betaalt dan een jaarlijkse saneringsbijdrage.

Met alle respect voor de gemeentelijke autonomie kan ik me, zeker als gemeenteraadslid van een kleinere gemeente, om deze aanbevelingen scharen. Op het terrein onderzoeken drinkwatermaatschappijen, intercommunales en gemeenten momenteel hoe deze formule concreet geïmplementeerd kan worden. De aanbeveling is duidelijk. De gemeente of intercommunale staat in voor de aankoop en het beheer. Nu is het de vraag hoe we dit alles kunnen stimuleren en concretiseren.

De verplichte aanleg van IBA's maakt reeds sinds het begin van de jaren negentig deel uit van de milieureglementering. De nood aan een verfijning van deze reglementering was echter groot. Via het opstellen van de zoneringsplannen en de daarbij horende reglementering wil ik daaraan een invulling geven. Een wijziging in de reglementering heeft echter meestal met overgangsproblemen te kampen. Ik denk echter dat door nu een overgangsbesluit te maken, de remedie erger kan zijn dan de kwaal. Indien bijvoorbeeld nu geen IBA zou worden opgelegd voor een nieuwbouw waarbij volgens de zoning later wel een IBA zal worden opgelegd, dan zou dit extra kosten voor de burgers met zich meebrengen. De aanleg van een IBA gebeurt immers best op het ogenblik dat de bouwwerken aan de gang zijn. Ik heb bovendien

vertrouwen in een consequent gemeentelijk beleid bij het invullen van de zoneringsplannen en latere uitvoeringsplannen. Ik ga ervan uit dat de plaatsen waar nu IBA's opgelegd worden, hoogstwaarschijnlijk als individueel te saneren ingekleurd zullen worden. Tot op het ogenblik van de definitieve goedkeuring van de zoneringsplannen blijven de bestaande regels dan ook best van toepassing.

Ik wil het principe van de verplichte aansluiting op de riolering behouden. Indien een woning waar reeds een eigen afvalwaterzuivering aanwezig is, in een groene cluster komt te liggen – dit wil zeggen dat het afvalwater van de woning collectief zal worden gesaneerd – dan zal men dienen aan te sluiten op de riolering op het ogenblik dat deze wordt aangelegd en aangesloten is op een RWZI. De bestaande individuele afvalwaterzuivering dient dan in normale omstandigheden te worden kortgesloten. De burger heeft dan geen jaarlijkse kosten meer aan de IBA.

Ik ga er opnieuw van uit dat onze plaatselijke besturen een rationeel beleid zullen ontwikkelen. De riolering zal immers niet altijd onmiddellijk na de vaststelling van het definitief zoneringsplan worden aangelegd. De exacte timing zal worden vastgelegd in de uitvoeringsplannen. In afwachting van deze aanleg kunnen en moeten de bestaande IBA's in dienst blijven.

De aanwezigheid van reeds bestaande IBA's in een cluster die volgens het voorontwerp van zoneringsplan wordt voorzien van een collectieve zuivering, kan door de gemeente als motivatie aangehaald worden om de cluster, of een specifiek deel ervan, toe te wijzen aan het individueel te optimaliseren buitengebied. Op deze wijze laat de gemeente de reeds gedane investeringen verder renderen. Anderzijds laat ik toch nog de noodzaak en de mogelijkheid onderzoeken om in zeer specifieke situaties waar goed werkende IBA's aanwezig zijn en de aansluiting tot hoge kosten zou leiden voor de particulier, de gemeenten toe te laten om af te wijken van deze verplichting.

Voor alle duidelijkheid wil ik aangeven dat er nog altijd een vrijstelling van bijdrage of heffing bestaat voor degenen die via een IBA het afvalwater zuiveren. Bovendien is of wordt de installatiekost tot 2000 euro gesubsidieerd. De vrijstelling van heffing of bijdrage vervalt niet automatisch op het ogenblik dat de aansluiting op de riolering wordt gepland. De vrijstelling vervalt pas op het moment dat de lozing moet worden aangesloten op de riolering. Op dat ogenblik wordt echter ook de IBA uitgeschakeld en valt de jaarlijkse kost ervan dus weg.

Zoals ik al zei, wil ik het principe van de verplichte aansluiting behouden, maar ik laat onderzoeken of en hoe we hier in specifieke gevallen van kunnen afwijken.

ken. Door het gewest worden geen aansluitingskosten aangerekend. De vrijstelling van aansluitingskosten is een gemeentelijke aangelegenheid waarover iedere gemeente zelf dient te oordelen.

In overleg met mijn administratie werd door Certipro, een onderdeel van VITO, een certificeringsprocedure uitgewerkt voor de bouw van IBA's. IBA's die voldoen aan een aantal bouwkundige eisen, onder meer op het gebied van waterdichtheid, en aan de in Vlarem II opgelegde effluenteisen kunnen na het doorlopen van de voorziene procedure beschikken over een BENOR-certificaat of gelijkwaardig. Momenteel beschikken reeds drie types van installaties over een dergelijk certificaat, en de lijst zal in de toekomst nog aangroeien. Door mijn administratie, het Waterloket en de VVSG wordt momenteel in alle publicaties en bij elke communicatie de nadruk gelegd op het belang van dit certificaat.

Jaarlijks onderhoud is essentieel om de goede werking op te volgen. Verschillende gecertificeerde fabrikanten bieden nu reeds een onderhoudscontract aan. Ook de analyses van het effluent zijn essentieel om de werking van IBA's te controleren. Binnen het BENOR-certificaat of gelijkwaardig, wordt er jaarlijks voorzien in een steekproefsgewijze controle van geplaatste installaties om de blijvende conformiteit met het certificaat te garanderen. Voor niet-gecertificeerde installaties zal aan de hand van analyseresultaten moeten worden aangetoond dat ze aan de Vlarem-normen voldoen. Ook omtrent deze problematiek werden door de VVSG en mijn administratie reeds richtlijnen voorbereid. Ze zullen in de komende maanden definitief vorm krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik dank u, mijnheer de minister, voor uw duidelijk antwoord. Het is duidelijk dat we nu, in tegenstelling tot de vorige legislatuur, in een stroomversnelling zitten. Toen kwam er niets uit de bus. Mei 2008 lijkt echter een zeer korte termijn om dit allemaal afgerond te krijgen.

Mijnheer de minister, ik vind uw antwoord op punt 3 en 4 een probleem: wanneer burgers een huis bouwen in een zone die mogelijk zal worden gerioleerd, kan ik eerder meegaan in het advies dat gemeentebesturen geven om een afwachtende houding aan te nemen. Ik neem aan dat u daarvoor geen wetgeving wilt wijzigen, maar u zult het er wellicht wel mee eens kunnen zijn dat de gemeentebesturen daar een afwachtende houding aannemen.

De heer Patrick Lachaert: Ik zou zelfs nog iets verder gaan. De Vlarem-regelgeving moet daarvoor worden veranderd. Als we die dit jaar zouden herzien, zou dat er toch moeten in staan.

In natuurgebieden staan er huizen met een IBA onder het straatniveau. Tenzij die mensen hun huis afbreken, kunnen ze nooit hun vuil water op straatniveau krijgen. Ze zitten gewoon te laag. Momenteel worden zij beboet. Er wordt een pv opgemaakt en ze worden beboet omdat ze niet in orde zijn. Aangezien er in hun straat riolering is, moeten ze daarop zijn aangesloten. In dat geval moet je je huis afbreken en twee meter hoger plaatsen. In Sint-Martens-Latem is dat op bepaalde plaatsen zo.

Dat is een probleem. U zei dat de mogelijkheid moest worden onderzocht of het niet anders kan. De administratie en het gemeentebestuur vinden dat dit niet kan. Zij volgen het boekje en de situatie van overmacht wordt niet aanvaard. We hebben daar zeker werk aan bij de Vlarem-aanpassing.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen aan de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de genomen initiatieven met betrekking tot paalkamperen

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Dank u, mijnheer de voorzitter. Mijnheer de minister, ik hoop eigenlijk dat het paalkamperen hier voor de laatste keer aan bod komt. Dat kan als ik van u een duidelijk en bevredigend antwoord krijg.

U weet dat paalkamperen een onderdeel kan zijn van het recreatief medegebruik in het kader van het groene toerisme. Dat toerisme in Vlaanderen belangrijk kan zijn, stelt 'Vlaanderen in Actie' duidelijk: toerisme kan een sterke economische factor zijn in een bepaalde streek. Vrij recent hebben we ook nog kunnen lezen dat het groene toerisme in de lift zit. Mensen wandelen en fietsen liever in eigen streek. Ook de woordvoerder van minister Bourgeois stelt dat er zich momenteel een verschuiving voordoet naar actief toerisme in het groen. Willen we toerisme promoten, dan moeten we zeker het toerisme in de natuur promoten en daar naar alternatieven zoeken.

Het project 'Vlaanderen In Actie' stelt dat er nieuwe verblijfs- en recreatievormen nodig zijn, en de nota van de Vlaamse Regering stelt letterlijk dat paalkamperen naast hoevelogies en hoevekamperen daartoe een middel kan zijn. Ik ben blij dit terug te vinden in deze nota. Ze erkent dat het soms nodig zal zijn om de regelgeving te wijzigen of om te wijzen op de toepassing van bestaande

regels, om zo een duurzame expansie te realiseren, met respect voor de ruimtelijke en ecologische draagkracht.

Bij de behandeling van ons voorstel van decreet, waarbij we bepaalde decreten wilden wijzigen in het kader van paal- en hoevekamperen, bleek dat paalkamperen in natuurreservaten pas mogelijk zou zijn als je een definitie zou krijgen van het begrip 'recreatief medegebruik'. De bestaande definitie was nog gebaseerd op het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud. Wij hebben ons voorstel van decreet ongeveer anderhalf jaar geleden ingediend, maar ondertussen werd deze mogelijkheid gecreëerd door een artikel in het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie, dat het natuurdecreet wijzigt, en dat u hier in dit Parlement hebt laten goedkeuren.

Het begrip 'recreatief medegebruik' is verruimd en onze decretale wijziging is dus niet meer nodig. De bevoegdheid ligt nu bij de minister. Hij moet initiatieven nemen, terwijl wij met ons decreet het zelf probeerden te regelen omdat het op dat moment nodig was.

Ik weet ook, mijnheer de minister, dat de vraag bestaat om het paalkamperen mogelijk te maken. Dat is bij de hoorzittingen gebleken. Ik ben mij ervan bewust dat het maar op een beperkt aantal plaatsen in Vlaanderen kan worden ontwikkeld. Er zijn maar een paar regio's die daarvoor in aanmerking komen. Ik denk aan het Nationaal Park Hoge Kempen. Maar ik kan me voorstellen dat de vraag om dit te realiseren zich ook kan voordoen op andere plaatsen in de Kempen, en dan niet alleen de Limburgse Kempen maar ook in de Antwerpse Kempen.

Aangezien we het niet meer decretaal moeten regelen en aangezien u de mogelijkheid daartoe hebt, stel ik de volgende vragen. Hebt u al initiatieven genomen om de diensten van het agentschap Natuur en Bos te wijzen op de mogelijkheid om vormen van paalkamperen zoals vermeld in voornoemd voorstel van decreet mogelijk te maken via het beheerplan? Zo ja, hebt u in dit initiatief nog andere relevante partners betrokken, zoals terreinbeherende organisaties, bosgroepen of regionale landschappen? Zo neen, op welke termijn mag een dergelijk initiatief richting agentschap en andere relevante partners worden verwacht?

Het is belangrijk dat hier een duidelijk antwoord op komt. Stellen dat het juridisch mogelijk is, is onvoldoende. Ik herinner mij het debat dat ik voerde met minister Bourgeois en minister Van Mechelen rond het hoevekamperen. Minister Van Mechelen zegt dat dit eigenlijk kan in de ruimtelijke ordening, maar er worden geen positieve stedenbouwkundige attesten afgeleverd. Volgens minister Bourgeois moet dat bij ruimtelijke ordening geregeld worden.

Ik ga ervan uit, mijnheer de minister, dat u snel werk maakt van het plan 'Vlaanderen in Actie', en de moge-

lijkheden met de betrokken partners op het terrein bespreekt en realiseert.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Voor wie niet onmiddellijk het begrip paalkamperen kan situeren, en om alle misverstanden uit de wereld te helpen, leg ik het even uit. Dat hebt u zelf niet gedaan, mijnheer Sannen. Het recht op paalkamperen kan gedefinieerd worden als het recht om in een ruimte van tien meter rond een daartoe bestemde paal hoogstens twee tenten te plaatsen voor samen ten hoogste tien personen. Elke tent mag hoogstens 48 uur blijven staan. Deze omschrijving is analoog aan het Nederlandse concept.

De principiële mogelijkheid om recreatie toe te laten in bossen bestond al langer, en bestaat nu ook voor natuurreservaten, op basis van een recente wijziging van artikel 34, paragraaf 1, van het decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu. Centrale begrippen hierbij zijn het beheerplan en de toegankelijkheidsregeling.

In opvolging van de regeringsbeslissing van 16 juni 2006 heb ik het Agentschap voor Natuur en Bos opdracht gegeven om dit concept op te nemen in een voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering over de toegankelijkheid van bossen en natuurreservaten. Dit besluit maakt deze kampeervorm in Vlaanderen mogelijk, indien opportuun en goedgekeurd in de toegankelijkheidsregeling van een bos- of natuurgebied. Het concept werd op 29 september 2006 binnen het Agentschap voor Natuur en Bos besproken met diverse terreinbeheerders, in aanwezigheid van de heren Jan Blok en Dick Elings van Staatsbosbeheer Nederland.

Wanneer de Vlaamse Regering haar akkoord verleent aan dit besluit, zal het Agentschap voor Natuur en Bos locaties voor paalkamperen voorzien in de bossen en natuurreservaten dat het beheert. Het is ook de bedoeling een grensoverschrijdende samenwerking op te zetten om een aanvaardbaar aanbod te kunnen uitbouwen in gebieden die hiervoor in aanmerking komen. Het gaat om gebieden die u ongetwijfeld interesseren, omdat u uit die regio afkomstig bent, zoals het Park Midden-Limburg en de streek ten zuiden van Breda. Daar bestaat nu al een significant Nederlands aanbod.

Door het specifieke karakter van het paalkamperen wordt ervan uitgegaan dat het aanbod steeds beperkt zal blijven, voor een eerder beperkte groep van geïnteresseerden. Om mogelijke verstoringen te beperken, zullen bijzondere randvoorwaarden in acht worden genomen met betrekking tot de locatiekeuze.

U verwees naar het hoevertoerisme en de antwoorden van mijn collega's. Wat mij betreft, ik heb aan het

Agentschap voor Natuur en Bos opdracht gegeven om het voorontwerp van besluit, met het concept van paalkamperen, eerst nog te bespreken met de diverse doelgroepen voor het voor goedkeuring aan de Vlaamse Regering wordt voorgelegd. Die doelgroepen zijn de beheerders en de gebruikers van bossen en natuurreservaten, hierin begrepen de terreinbeherende organisaties, bosgroepen en regionale landschappen.

Mijn medewerkers en ik zullen dit proces van zeer nabij volgen. In de maanden maart, april en mei van dit jaar wordt deze overlegronde gepland, zodat een principiële goedkeuring door de Vlaamse Regering nog haalbaar is voor het zomerreces. Ik ga ervan uit dat deze vorm van kamperen in de winter iets minder aangewezen is. Ik doe al wat ik kan, mijnheer Sannen, om dit voor het zomerreces rond te krijgen zodat het besluit duidelijkheid kan geven.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister, ik ben heel tevreden met uw antwoord. Ik ben tevreden omdat, na een halfjaar, iedereen weet wat paalkamperen is en er de zinvolheid, weliswaar beperkt volgens bepaalde regels, van inziet. Dit duidelijk maken was op zich al moeilijk.

Ik merk dat u helemaal in de lijn zit van het voorstel van decreet. Inderdaad hebben wij ons door de Nederlandse ervaring laten inspireren. Als de principiële goedkeuring voor het zomerreces gebeurt, zal ik dit waarschijnlijk niet meer ter sprake brengen in deze commissie. Maar ik het volg het op, en als dit niet het geval is, voel ik mij genoodzaakt om mij terug tot u te richten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de evaluatie van de werking van de gemeentelijke milieudiensten

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, bij aanvang van uw ministerambt heeft de vereniging voor milieu- en duurzaamheidsambtenaren van de provincie Antwerpen hun randvoorwaarden voor een optimale werking van de milieudiensten in de gemeente bekendgemaakt. Op hun verlanglijstje staan: het invullen van een minimale personeelsbezetting, het creëren van meer slagkracht binnen de gemeentelijke organisatie, het creëren van voldoende mogelijkheden tot vorming, een goed

handhaafbare reglementering en het voorzien van de nodige financiële en technische middelen voor de uitvoering van hun taken. Met het takenpakket van de gemeentelijke milieudiensten gaat een grote verantwoordelijkheid gepaard. Een grondige evaluatie over de invulling van de milieudiensten is volgens mij noodzakelijk. Op een eerdere vraag hierover, in februari 2006, antwoordde u dat u in het najaar van 2006 een evaluatie zou laten doorvoeren van de gemeentelijke milieudiensten en daarna de nodige aanpassingen zou doen.

Kunt u mij meedelen of er intussen een evaluatie gebeurde? Zo ja, op welke manier? Tot welke bevindingen bent u gekomen? Op welke manier zult u, hopelijk nog binnen uw termijn als minister van Leefmilieu, een aantal maatregelen ondernemen om tegemoet te komen aan de bekommernissen van de gemeentelijke milieudiensten? Indien er nog geen evaluatie werd doorgevoerd, kunt u me dan meedelen waarom die nog niet werd doorgevoerd, en of u van plan bent alsnog een evaluatie te laten plaatsvinden?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Ik wil de commissie wijzen op een advies van de VVSG uit 2002. Dat was een advies bij het milieubeleidsplan 2003-2007. Er wordt hier de indruk gegeven dat de jongste jaren de taken zijn toegenomen. De belangrijkste kritiek van de VVSG luidde in 2002 echter reeds dat het milieubeleidsplan dat toen voorlag, heel veel verborgen taken behelsde voor gemeentebesturen. Het ging over taken die nooit expliciet werden uitgelegd, maar zomaar op de schouders van de gemeenten werden geplaatst.

De VVSG vroeg toen al dat er sterk zou worden gewerkt aan een administratieve vereenvoudiging in de relatie tussen gemeente en gewest. Ik citeer: "Het probleem is dat veel Vlaamse administraties en instellingen elk apart een communicatie met de gemeenten opzetten, waarbij elk zijn eigen beleidsdomein als prioriteit wil laten behandelen. Het ontwerp van milieubeleidsplan biedt hiervoor geen oplossingen." Men heeft niets gewijzigd aan dat plan. Het is in werking getreden. Nu zitten we met de gebakken peren.

Mijnheer de minister, we hebben op u moeten wachten om de eerste vereenvoudigingen te zien inzake het rapporteren. Dan gaat het onder meer over het milieujaarprogramma en de programma's voor reductie van pesticiden. De kritiek van de VVSG blijft in wezen ook vandaag echter nog steeds terecht. We staan aan de vooravond van een nieuw beleidsplan, maar ook van een nieuwe samenwerkingsovereenkomst inzake leefmilieu met de gemeenten. Ik hoop dan ook dat het niet nodig zal zijn die kritiek te herhalen. Ik hoop dat die evaluatie zeer grondig zal zijn, en dat we voort de ingeslagen weg van de administratieve vereenvoudiging zullen kunnen bewandelen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mevrouw Van den Eynde, in deze zittingsperiode heb ik nog tijd tot 2009. U hebt natuurlijk gelijk me op te jagen. Ik heb nog veel werk, maar ik heb nog twee jaar de tijd om alles wat in het regeerakkoord staat, uit te voeren, en alles wat ik kan oplossen, op te lossen.

Ik ben me sterk bewust van deze problematiek. De Vlaamse overheid voorziet momenteel via de samenwerkingsovereenkomst ook al in een ondersteuning van de werking van de gemeentelijke diensten. Het instrumentarium voorziet in een algemene basissubsidie voor de werking van de gemeentelijke diensten. Bovendien wordt de aanstelling van de duurzaamheidsambtenaar extra ondersteund, met een personeelssubsidie. Door in te tekenen op de andere onderdelen van de overeenkomst kunnen gemeenten ook subsidies krijgen voor het voeren van een beleid met betrekking tot afval, milieuverantwoord productgebruik, water, hinder, mobiliteit, energie, natuur, bos en groen, landschappen en doelgroepen. Gemiddeld wordt in het kader van de samenwerkingsovereenkomst hiervoor jaarlijks een bedrag van bijna 25 miljoen euro aan subsidies uitgekeerd voor de jaren 2005-2007. Dat wou ik toch even onderstrepen.

De evaluatie van de milieudiensten was een van de TWOL-voorstellen voor het jaar 2006, waarbij TWOL staat voor Toegepast Wetenschappelijk Onderzoek Leefmilieu. Om budgettaire redenen is de geplande evaluatie van het najaar naar dit jaar verschoven. De evaluatie vindt echter wel plaats. De opzet van het onderzoek is het beter in kaart brengen van het statuut van de milieudiensten. Op basis hiervan zal worden nagegaan welke verdere stappen kunnen worden gezet om het statuut te verbeteren. We zullen aan de hand van die studie en de evaluatie bekijken wat we nog kunnen verbeteren, maar los van de ondersteuning door het Vlaamse niveau zijn de gemeenten ook zelf mee verantwoordelijk voor een goede werking van hun diensten. Het gewest kan ondersteuning bieden en die kan na de evaluatie eventueel nog worden verbeterd of aangevuld. Ik wil echter onderstrepen dat de gemeenten ook een verantwoordelijkheid hebben ter zake.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Aan u en mevrouw Crevits wil ik zeggen dat ik zeker niet de indruk heb willen wekken dat u totaal geen vereenvoudiging hebt bewerkstelligd en geen initiatieven hebt genomen om middelen te reserveren om de gemeentelijke milieudiensten beter te doen werken. Daar gaat het niet over. Het is alleen zo dat ik u vorig jaar daarover een vraag heb gesteld. U hebt me toen geantwoord dat u die gemeentediensten

zou evalueren. Ik had daar niets meer over vernomen en dus wou ik u vragen in welke mate die evaluatie al had plaatsgevonden. Ik ben blij dat u nu aankondigt die evaluatie toch te zullen doorvoeren. Op het terrein kan er immers nog wel een en ander verbeteren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de zwerfvuilcampagne 'Maand van de netheid' van de provincie West-Vlaanderen en de zwerfvuilcampagne 'Bang van vuilbakken' van de Vlaamse overheid

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik stel deze vraag omdat ik de connectie wil maken met het voorstel van resolutie over het verpakkingsafval dat het Vlaams Parlement een tweetal jaar geleden heeft goedgekeurd.

Eind 2004 lanceerde de provincie West-Vlaanderen, in samenwerking met alle West-Vlaamse intergemeentelijke samenwerkingsverbanden voor afvalinzameling, een grote zwerfvuilcampagne. In 2005 werd die opnieuw georganiseerd. Het was een campagne die plaatsvond in samenwerking met scholen en verenigingen. Ze had dus een erg groot draagvlak.

Van 1 tot 31 maart 2007 komt er opnieuw een dergelijke campagne, onder de noemer 'Maand van de netheid'. Dergelijke initiatieven om zwerfvuil op te ruimen, zijn zeer lovenswaardig. Dit initiatief leunt trouwens aan bij uw eigen recente communicatiecampagne 'Bang van vuilbakken?', die liep tot half november van vorig jaar. FOST Plus was de initiatiefnemer van die campagne, die wellicht ook spoorde met de uitvoering van het voorstel van resolutie dat we in 2005-2006 hebben goedgekeurd en waarin werd gevraagd de verpakkingsindustrie ertoe aan te zetten minder verpakkingen en beter recycleerbare of herbruikbare verpakkingen op de markt te brengen, en zo mee het zwerfvuil te helpen vermijden.

Mijnheer de minister, op welke wijze ondersteunt u dergelijke campagnes? Laat u de provincies autonoom hun werk doen, of zijn er ook banden met de budgetten die daarvoor door de industrie of FOST Plus worden vrijgemaakt? Hoe pakt u dat aan? Hoe zit het eigenlijk met de resultaten van 'Bang van vuilbakken?' U zou die resultaten bekijken door metingen op het terrein te laten uitvoeren en te peilen naar de waardering van het

project bij de burgers. Is deze evaluatie al gebeurd, en zo ja, wat zijn de resultaten?

Ik wil wijzen op een OVAM-studie die verschenen is op de website van deze instelling. De OVAM heeft het aanwezige vuil op een aantal proefstroken geëvalueerd. Ik loop misschien vooruit op komende besprekingen, maar vooral sigaretten en kauwgom zouden een groot probleem vormen, daar ze een substantieel deel van dat zwerfvuil uitmaken. Dat spoort met de inspanningen die we in onze resolutie hebben gevraagd om de industrie mee verantwoordelijk te maken en financiële verbintenissen te laten opnemen voor sensibilisering, het vermijden van afval en de opruimkosten.

Welke initiatieven zult u nemen om de verpakkingindustrie te wijzen op haar verantwoordelijkheid om minder en beter recycleerbare verpakkingen te produceren? U hebt in uw beleidsbrief een stand van zaken gegeven over de uitvoering van de resolutie. We lezen dat er onderhandelingen zijn en dat er nog communicatiecampagnes zullen worden opgezet. Kunt u ter zake al iets concreter zijn?

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Ik sluit me hierbij aan. Die zwerfvuilm campagne in West-Vlaanderen, maar ook in andere provincies, is een heel goede zaak. We hebben de kinderen en de jongeren sterk kunnen sensibiliseren. We hebben hen laten zien wat er overal rondslingert. Over het algemeen zijn zij het immers die dit alles laten rondslingeren. Wel dook er een probleempje op waarvoor we een oplossing hebben moeten vinden. Er was het gevaar dat kinderen zich bij het oprapen van vuil zouden kwetsen of bacteriën zouden opdoen. We hebben daarom speciale handschoenen gekocht. Dat werkt perfect. We geven die jongeren ook een cadeau. Ik heb het uitgerekend: als ze een voormiddag werken, tegen 2,5 euro per uur, dan komt dit neer op 5 euro per kind. Van mij hebben ze dus een handdoek gekregen. Ze appreciëren dat erg, en als ze eenmaal gedaan hebben met werken, ligt de gemeente er de rest van de zomer rein bij.

De voorzitter: Als de handdoeken buiten de sperperiode voor de verkiezingen worden gegeven, is dat geen probleem.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Callens, ik ga ervan uit dat er niet 'Karlos' of 'Callens' op die handdoeken staat. Ik wil u wel feliciteren met dit prachtige initiatief.

De campagne 'In de vuilbak' biedt de gemeenten die deelnemen aan 'Maand van de netheid' 11.000 zakken van 60 liter aan. Die zakken dienen om het zwerfvuil op te bergen dat de vrijwilligers zullen inzamelen, ook in de

West-Vlaamse gemeenten. Deze vuilniszakken dragen het 'In de vuilbak'-logo. De 56 gemeenten in de provincie Antwerpen die in april 2007 deelnemen aan de ZAPPA-actie, de Zwerfvuilmactie voor een Propere Provincie Antwerpen, zullen ook vuilniszakken van de campagne 'In de vuilbak' ontvangen. Deze ondersteuning wordt ook geboden aan de gemeenten in het werkingsgebied van de intercommunale vereniging Ivarem, wanneer die in maart 2007 haar opruimactie tegen zwerfvuil voert.

De provincies, de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en de gemeenten in Vlaanderen nemen autonoom initiatieven om zwerfvuil aan te pakken, wat zeer goed is. Ze kunnen ook rekenen op de ondersteuning van het project 'In de vuilbak'. De voorwaarde is natuurlijk dat de initiatiefnemers hun geplande acties bekendmaken aan de OVAM. Anders weten we niet wat er zoal op het terrein gebeurt. Op die manier worden meer lokale acties geïntegreerd in de Vlaamse aanpak. Dat kan alleen maar zorgen voor een positieve ontwikkeling.

De analyse van het zwerfvuil in Vlaanderen aan de hand van proefstroken is afgerond. Het rapport wordt verstuurd naar de lokale besturen en andere groepen die betrokken zijn bij het zwerfvuilbeleid en de reinheid van het openbare domein. Dit moet worden beschouwd als een nulmeting. Voor een meting van de effecten van de campagne 'In de vuilbak' is het nog te vroeg. De acties op het terrein zijn pas dit voorjaar gestart. De eerste resultaten worden dit jaar verwacht. Metingen tijdens of net na dergelijke campagnes zouden een vertekend, positief beeld kunnen geven van de resultaten. Ons beleid bestaat er niet uit dat we overhaast met positieve berichten komen en naderhand vaststellen dat die moeten worden genuanceerd.

Er is wel een evaluatie van de effecten van de campagne gepland vanaf het najaar. Die zal zowel betrekking hebben op de resultaten op het terrein als op de perceptie van de burger ter zake.

De bedrijven die verpakkingen op de markt brengen, hebben een protocol ondertekend met de Vlaamse overheid om samen het probleem van het zwerfvuil aan te pakken. De OVAM levert inspanningen om bedrijven te sensibiliseren en te begeleiden om minder of beter recycleerbare verpakkingen te gebruiken. De Interregionale Verpakkingcommissie volgt nauwgezet de preventieplannen van de industrie om de hoeveelheid verpakkingafval te reduceren. In het ontwerp van uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen zullen we maatregelen gericht op afvalpreventie, milieuverantwoord consumeren en producthergebruik opnemen, om de afvalberg in Vlaanderen verder te verminderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de selectieve inzameling van groente-, fruit- en tuinafval (gft)

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag om uitleg gaat over het vergelijkend onderzoek van de Bond Beter Leefmilieu over de zin en onzin van de selectieve inzameling van groente- fruit- en tuinafval.

Omdat ongesorteerd restafval tot 40 percent organisch afval kan bevatten, wordt deze fractie in Vlaanderen al een tiental jaar apart ingezameld. In sommige regio's gebeurt dit via de huis-aan-huisophaling van gft-afval, in andere regio's verzamelt men het groenafval – grasmaaisel en snoeihout – in het containerpark of eveneens huis-aan-huis.

Het kan niet worden betwist dat door de aparte inzameling het restafvalcijfer in veel gemeenten gevoelig is gedaald. Beide types van inzameling zijn dan ook gemeengoed geworden in Vlaanderen en andere landen benijden er ons zelfs om.

In 2005 onderzocht de BBL de voor- en nadelen van selectieve gft-inzameling en vorige zomer pakte de BBL uit met de resultaten daarvan. De studie laat er geen twijfel over bestaan: vanuit milieuoogpunt moet men overwegen om de gescheiden gft-inzameling stop te zetten, zeker in landelijke gebieden. Het zou voor de aangesloten gemeenten tot 3 miljoen euro goedkoper uitkomen als ze stoppen met de selectieve inzameling.

Als men de gescheiden gft-inzameling stopzet, zou volgens BBL uiteraard thuiscompostering meer gestimuleerd moeten worden, zodat niet te veel extra gft in de verbrandingsovens belandt. Men zou dus een intensieve en volgehouden sensibilisering rond thuiscomposteren en afval-arm tuinieren in de plaats moeten stellen van de gescheiden inzameling. Wie geen tuin ter beschikking heeft waar gft-afval terecht kan, zit hoe dan ook met het probleem dat het restafval aan de deur gezet moet worden.

Mijnheer de minister, we moeten een norm, die al jaren geleden werd opgesteld, halen van 150 kilogram restafval per Vlaming. We hebben in de loop van de jaren een cultuur opgebouwd om selectieve inzamelwijzen te stimuleren.

Het signaal dat door BBL wordt gegeven, is wat tegenstrijdig. Gemeenten en intercommunales hebben wel de vrijheid om naar eigen goeddunken inzamelwijzen te organiseren. Daardoor zijn her en der in Vlaanderen groenregio's ontstaan, maar niet overal.

Mijnheer de minister, wat zult u doen met de studie? Gaat u zelf studiewerk verrichten of legt u – wat ik mij niet kan indenken – de studie naast zich naar?

Overweegt u maatregelen omtrent de selectieve inzamelwijzen van gft-afval? Zo ja, welke initiatieven zult u dan nemen om te voorkomen dat extra gft-afval in de verbrandingsovens terecht komt? Hoe past dit binnen de doelstellingen van het huishoudelijk afvalstoffenplan, waarin staat dat alle nuttige initiatieven genomen kunnen worden om de restafvalberg te beperken tot 150 kilogram per inwoner?

Als u van plan bent om in de komende periode niets met de studie te doen, hoe zult u dan speciale initiatieven nemen om de selectieve inzameling wel voort te zetten? Of zegt u dat dat de autonomie van de gemeenten en de intercommunales is?

Ik denk, los van het al dan niet gescheiden inzamelen, dat het van groot belang is dat thuiscomposteren verder gepromoot wordt. Ik heb enkele weken geleden een vraag om uitleg gesteld om Vlarem in die zin aan te passen, zeker wat groepscomposteren betreft voor mensen die geen tuin hebben. Mijnheer de minister, u hebt toen gezegd dat u dat wilt meenemen bij de herziening van de Vlarem. Ik hoop dan ook dat u dat effectief zult doen, maar plant u nog initiatieven in dat verband?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het debat over selectieve inzameling is de voorbije jaren ongelooflijk verwarrend geworden. Er werden, naar aanleiding van de alles-in-een-zak-uitspraken en de al dan niet foutieve perceptie daaromtrent, een aantal dingen teweeggebracht, minstens verwarring. We hebben recent, naar aanleiding van de beslissing van Antwerpen om opnieuw de mogelijkheid te creëren om gft in de restafvalzak te stoppen, ook dergelijk signaal gegeven.

Mijnheer de minister, in het werkingsgebied van Regionale Milieuzorg, uitgebreid met de stad Diest, is er een omgekeerde oefening gebeurd, die meer in de lijn ligt van wat BBL voorstelt. In landelijk gebied wordt thuiscomposteren gepromoot en in de stedelijke kern wordt het gft-afval apart ingezameld. Ik zie nu dat de stad Diest de omgekeerde beweging aan het maken is en afstapt van de keuze voor kippen in de tuin en opnieuw kiest voor de selectieve inzameling van gft op het hele grondgebied.

Het is een heel verwarrend debat en ik wil de verwarring misschien nog een beetje doen toenemen. Mijnheer de minister, u hebt al meermaals verwezen naar de studie met de zeer welluidende titel 'Ontwikkeling van

een toetsingskader voor de kwalitatieve en kwantitatieve evaluatie van het beleid inzake de selectieve inzameling van de afvalstromen'. Ik heb de studie, jammer genoeg, niet zelf in handen, want ik kreeg ze niet, maar ik heb wel een kopie gekregen van de PowerPoint-presentatie.

Mijnheer de minister, in die studie worden door de Universiteit Gent negen verschillende scenario's van inzameling onderzocht, met en zonder aparte inzameling van gft en groenafval, op basis van economische en ecologische parameters.

Het referentiescenario is een tweewekelijkse ophaling van restafval, inclusief gft en tuinafval, met daarnaast voor een aantal andere stromen de brengmethode naar het containerpark. Dat wordt gekoppeld aan de eindverwerking door verbranding met energierecuperatie.

Mijnheer de minister, als ik de presentatie goed lees, zegt het rapport van de Universiteit Gent dat alle scenario's, met aparte ophaling van gft, beter blijken te scoren dan het referentiescenario, zowel economisch als ecologisch. De conclusie is dat de selectieve inzameling van gft loont. Er is duidelijk milieuwinst en de systemen zijn minstens budgettair neutraal. Enkel over de groeninzameling bestaat enige twijfel, wegens de te beperkte participatiegraad.

Mijnheer de minister, ik wil de resultaten van dat rapport naast de uiteenzetting van mevrouw Crevits leggen. Ik wil u vragen om dat rapport zo snel mogelijk beschikbaar te stellen. Als het al beschikbaar zou zijn, kunt u dat dadelijk zeggen. Naar aanleiding van dit rapport hebt u al eind oktober een persmededeling verstuurd waarin, samengevat, de conclusies staan die ik heb opgesomd. Mijnheer de minister, kunnen we het debat ook voeren op basis van dat vrij grondige rapport van de Universiteit Gent?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Frans Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou het verhaal een beetje willen nuanceren. Vlaanderen is al jarenlang koploper in Europa voor wat betreft het selectief inzamelen en verwerken van huishoudelijk afval. Dat is de verdienste van de gemeenten, waarvoor het een kerntaak is.

De studie van de Bond Beter Leefmilieu is op het eerste gezicht contradictorisch met de resultaten van de studie die de heer Daems aanhaalt. Dat is voor een deel waar, maar ik denk dat het hele verhaal genuanceerd moet worden. Er zijn stedelijke, kleinstedelijke en landelijke gebieden, dus het is een gemengde vorm.

In Vlaanderen zijn er heel wat verschillen tussen de regio's in verband met het ophalen van huishoudelijk afval, maar dat is ook zo voor de eindverwerking. Er

zijn composterings- en vergistingsinstallaties, er is biologisch drogen en mechanisch scheiden en uiteindelijk verbranden.

De ervaring die we in de Antwerpse Kempen hebben met de intercommunale, is dat het niet noodzakelijk duurder hoeft te zijn, zoals in de studie van BBL staat. Via het systeem van alternerend ophalen, dat nu al wordt gebruikt in de Antwerpse Kempen, kunnen de kosten voor de ophaalpunten en de daaraan verbonden kosten door twee worden gedeeld. In dit systeem wordt de ene week het gft-afval opgehaald en de andere week het restafval.

Ik ben ervan overtuigd dat het selectief inzamelen van gft alleszins een beter milieuresultaat zal opleveren. Toch denk ik dat het afvalbeleid vooral een en-en-verhaal is. Ik moet u hier niet komen vertellen over de ladder van Lansink. Het voorkomen van afval is het beste, maar we moeten ook werken aan het sensibiliseren van de burger. Vooral in de landelijke gebieden hebben de gemeenten en intercommunales de voorbije jaren forse inspanningen geleverd om de mensen ertoe aan te zetten om via het thuiscomposteren een wezenlijke bijdrage te leveren tot het reduceren van het gft-afval. Het gaat om een unieke mix van allerhande initiatieven en maatregelen. De keuze van de intercommunales, steden of gemeenten inzake de verwerking van het restafval in de eindfase, is ook belangrijk. Ik verwijs bijvoorbeeld naar het biologisch drogen en het mechanisch scheiden, want dat is heel wat anders dan vergisten of verbranden.

We moeten al deze zaken in ogenschouw durven nemen, maar we moeten er hoe dan ook voor zorgen dat we geen verwarrende signalen sturen naar de burger. Op dit ogenblik beseft de burger dat hij een belangrijke verantwoordelijkheid heeft op het vlak van het voorkomen en het recycleren van huishoudelijk afval. We moeten die ingeslagen weg blijven volgen, maar we moeten ook vrijheid geven aan de regio's om zelf te kiezen hoe ze het afval inzamelen en verwerken. Ik pleit hier dus voor maatwerk, voor de vrije keuze van de gemeenten en/of intercommunales.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Mijnheer de voorzitter, ik wil nog op een andere mogelijkheid wijzen. In mijn gemeente ontvangt elke inwoner die thuiscomposteert een bedrag van 30 euro per jaar. 35 percent van de bevolking composteert thuis en voor ons is die regeling budgettair neutraal.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het beleid inzake Leefmilieu wordt maximaal

onderbouwd met studies. We kennen daarbij geen ta-boes, ook al wordt daar al eens misbruik van gemaakt op het vlak van perceptie, ook hier in het parlement. Ik blijf daar rustig onder, want de doelstellingen en het te boeken resultaat zijn de belangrijkste zaken. Ik discussieer altijd graag op basis van onderzoek en argumenten. Dat kan het beleid alleen maar vooruit helpen. De heer Peeters heeft gelijk dat we ervoor moeten zorgen dat er geen verwarring wordt gecreëerd. We zijn inderdaad koploper op het vlak van de selectieve inzameling en het is mijn bedoeling die positie te houden, ook de volgende jaren.

Ik kom dan bij de studie van de Bond Beter Leefmilieu, want ik heb ook vertegenwoordigers van de stad Diest ontvangen. De BBL heeft de voor- en nadelen van de selectieve inzameling van gft-afval onderzocht aan de hand van de resultaten van de stad Diest, een heel interessante case. De studie is gebaseerd op de economische gegevens van Diest. Het is dus moeilijk om de resultaten te veralgemenen voor andere regio's in Vlaanderen, omdat ze gebaseerd zijn op specifieke cijfers van één gemeente. De BBL heeft de methodologie en de resultaten van dit onderzoek nooit aan het Vlaamse Gewest bezorgd, maar dat kan natuurlijk nog gebeuren, gezien de openheid van deze organisatie.

Ik heb eind 2005 opdracht gegeven aan de OVAM om een toetsingsmodel uit te werken om bestaande en eventueel nieuwe, selectief in te zamelen fracties kwantitatief en kwalitatief te evalueren. Dat men daaruit afleidt dat alles in één zak mag, begrijp ik niet, maar goed. In de loop van 2006 werd dit toetsingsmodel uitgewerkt door de Universiteit Gent. Het toetsingskader houdt rekening met aspecten zoals de kostprijs en de milieu-impact van de inzamel- en verwerkingsketen van de selectieve afvalfractie. Daarnaast wordt ook rekening gehouden met de aspecten van dienstverlening en met eventuele wettelijke beperkingen.

De te toetsen fractie wordt vergeleken met de situatie waarbij deze niet selectief wordt ingezameld, doch bij het huisvuil of grofvuil terechtkomt. Voor de milieu-impact houdt het model rekening met de emissies van broeikasgassen, smogvormende, zuurvormende, ecotoxische, humaantoxische en eutrofiërende stoffen, de erosie van de bodem, het energieverbruik, het ruimtebeslag, de lokale hinder, de productie van reststoffen bij de verwerking en het vermijden van het gebruik van primaire grondstoffen. Het toetsingskader is dus vrij ruim.

Als eerste afvalfractie werd het organisch-biologisch afval uit de keuken en de tuin onderzocht dat wordt ingezameld via de inzameling van het gft-afval en/of groenafval. De opmaak van het toetsingskader en het toetsen van de fractie organisch-biologisch afval werd opgevolgd door een werkgroep waarin naast de OVAM, VVSG-Interafval, FOST Plus, Voka, de Federatie van Milieubedrijven en de Vlaamse Compostorganisatie, de

Confederatie van de Belgische recuperatie, ook de Bond Beter Leefmilieu zelf zetelde.

Het eindrapport zal op korte termijn afgewerkt worden. Het is evident dat het ter beschikking van dit parlement gesteld zal worden. Op basis van een tussentijds rapport kunnen echter al voorlopige conclusies getrokken worden. Ik heb daarover inderdaad al een persbericht verspreid. Rekening houdend met een gelijk belang van de kosten en de milieuresultaten bij het optimaliseren van een inzamelscenario door het model, blijkt dat de selectieve inzameling van organisch-biologisch afval in heel Vlaanderen loont in vergelijking met het alles ongesorteerd met het restafval inzamelen.

De combinatie met thuiscomposteren optimaliseert bovendien de resultaten. Het huidige beleid inzake organisch-biologisch afval, zoals opgenomen in de sectorale uitvoeringsplannen, waarbij thuiscomposteren maximaal gecombineerd wordt met de selectieve inzameling van organisch-biologisch afval, is dus een goede keuze geweest en kan worden voortgezet. Maatwerk in specifieke omgevingen zoals stedelijke kernen, hoogbouw, of op bepaalde tijdstippen, bijvoorbeeld in de zomerperiode, kan de resultaten verder optimaliseren. De definitieve conclusies voor organisch-biologisch afval worden opgenomen in het nieuwe uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen dat vanaf 2008 in werking moet treden.

Mevrouw Crevits, de huidige inspanningen om het thuiscomposteren te bevorderen, blijven behouden. Ik denk hierbij ook aan de verdere ondersteuning van de compostmeesterwerking en aan het subsidiëren van de aankoop van compostvaten, compostbakken en wormenbakken. Hierbij moet er voldoende aandacht worden besteed aan de kwaliteit van het thuiscomposteren.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en vooral voor uw duidelijke stellingname. Uit uw antwoord blijkt immers dat de resultaten wel goed zijn. Toen ik de studie van BBL las, kreeg ik de indruk dat de gescheiden ophaling maar beter in de vuilnisbak kon worden gegooit. Dit toont inderdaad het gevaar aan van conclusies die uit studies kunnen worden getrokken.

U verwijst terecht ook naar de noodzakelijkheid van maatwerk, afhankelijk van de omgeving waarin men vertoeft. Ik bedank u omdat u de regio's verder laat werken zoals ze bezig zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het bodembeleid en de historische verontreiniging op militaire terreinen

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, in het rapport 'Bodembeheer door Defensie' concludeert het Rekenhof dat Defensie te weinig middelen uittrekt om de milieuvervuiling op de militaire domeinen aan te pakken. Gelet op het feit dat een aantal militaire activiteiten zeer toxisch kunnen zijn, is in eerste instantie bodemsanering, maar ook bodembescherming een absolute noodzaak. Bij OVAM werden er inmiddels een zestal verontreinigde militaire domeinen als historisch verontreinigd ingedeeld. Gelet op de aard van de activiteiten, is het niet ondenkbaar dat meerdere terreinen verontreinigd zijn. Het is daarom noodzakelijk om de verontreinigde terreinen binnen de militaire domeinen te inventariseren, en de sanering ervan doeltreffend aan te pakken. Vooral waar deze vervuiling een bedreiging vormt voor de gezondheid.

Het rapport van het Rekenhof duwt beide regeringen nogmaals met de neus op de feiten: de bodemverontreiniging vergt een dringende aanpak maar ook een opvolging. Ik wil hier verwijzen naar een persartikel van Belga, dat stelt dat het Belgisch leger echt geen plannen heeft om de bodemvervuiling op zijn terreinen aan te pakken. Er is zelfs geen langetermijnvisie, en ook de middelen ontbreken. Het rapport van het Rekenhof is daarom een belangrijk signaal.

Er werden, ook door de vorige minister van Leefmilieu, al pogingen ondernomen om de federale overheid en in het bijzonder Defensie in deze problematiek van bodemverontreiniging op militaire domeinen op hun verantwoordelijkheid te wijzen, maar dat is nog steeds zonder succes.

In 1999 werd een eerste beheersovereenkomst getekend tussen de Vlaamse minister van Leefmilieu en de federale minister van Defensie voor het natuur- en bosbeheer op welbepaalde militaire domeinen. Dat was wel een succes, want eind 2005 werd een hernieuwde beheersovereenkomst ondertekend, met het voornemen om het akkoord van 1999 verder uit te voeren. In 2003 was er voor twaalf van deze militaire domeinen het LIFE-project DANAH. Daarover hebben we het ook al gehad in de commissie. Dat was ook een succes: er werden Europese subsidies verkregen voor grootschalig natuurherstel en achterstallig beheer van ongeveer 9.400 hectare. Het was de bedoeling om tegen 2008 goedgekeurde richtplannen te hebben voor de twaalf domeinen van het LIFE-project DANAH.

Ten slotte zijn er ook de aankoopintenties van de Vlaamse overheid met betrekking tot domeinen die Defensie wil vervreemden. Het gaat vooral over terreinen waar mogelijk verkavelingen en dergelijke zouden kunnen komen.

Ik wil dit dossier van Defensie koppelen aan een Europees dossier. In het Europees Parlement wordt momenteel gewerkt aan een kaderrichtlijn bodembescherming. Ik vraag mij dan ook af of een overheidsinstantie zoals Defensie het zich kan veroorloven om zich niet aan deze kaderrichtlijn te onderwerpen.

Wat is de stand van zaken in het overleg met de federale regering om een samenwerkingsprotocol te starten? Hoe staat een en ander in verband met de toepassing van de Vlaamse milieuwetgeving binnen de militaire domeinen? Is er op de terreinen die de Vlaamse overheid wil kopen of al heeft gekocht, sprake van historische verontreinigingen? Zult u, mijnheer de minister, gelet op de resultaten van het rapport van het Rekenhof, Defensie op een aantal onvolkomenheden wijzen, en een sanering voorstellen?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, collega's, het rapport van het Rekenhof heeft het probleem nog eens goed en pertinent gesteld. Ik heb het rapport ook gelezen, het is nogal vernietigend – in de eerste plaats voor de federale overheid, dus kan ik in deze niet direct u, mijnheer de minister, of uw beleid daarop afrekenen.

In het licht van de komende federale verkiezingen moet er door alle partijen eens goed worden gekeken naar die oude napoleontische wet uit de negentiende eeuw, die eigenlijk zegt dat Defensie boven de wet staat en dus niets moet doen voor milieu of bodemsanering, of wat dan ook. De bevoegde minister, in de vorige en huidige legislatuur, is minister Flahaut. In de Kamer beroept hij zich voortdurend op deze oude wet, die compleet uit de tijd is.

Enige bescheidenheid van onze kant is op zijn plaats. Zoals ook mevrouw Van den Eynde heeft gezegd, zijn er in de vorige legislatuur pogingen geweest om een onderhandeling met de federale overheid, en dan vooral met Defensie, te starten. Dit is jammer genoeg niet gelukt door de zware druk die minister Flahaut op de federale regering heeft uitgeoefend. We waren in een gevorderde fase gekomen, waarbij een soort ontwerp van protocolovereenkomst ter ondertekening voorlag. Die overeenkomst creëerde een opening naar de militaire overheid, die zich voortdurend verstopte achter het feit dat al die militaire domeinen ongelooflijk belangrijke en geheime militaire informatie zouden bevatten.

De militaire domeinen werden gecategoriseerd in drie groepen: domeinen waar enkel burgerlijke activiteiten

plaatsvinden, de geheime domeinen waar militaire activiteiten plaatsvinden en de oude, compleet afgeschreven terreinen. Welnu, mijnheer de minister, niets zou ons mogen tegenhouden om, zowel vanuit OVAM voor bodemsanering als vanuit de Milieu-inspectie voor het toezicht op het naleven van milieuvergunningen, de terreinen van de eerste en derde categorie op te gaan.

Mijnheer de minister, zijn er nog gesprekken met Defensie geweest over dat protocol of een variant daarop? Kunt u uw diensten aansporen om nauwlettend toe te zien en af te stappen bij die twee categorieën van domeinen die geen enkel militair karakter meer hebben?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik zal proberen mijn bevoegdheden niet te overschrijden. Er komt wel wat schot in de zaak. Dat is misschien het voordeel van de nakende federale verkiezingen.

De samenwerkingsovereenkomst voor het beheer van natuur en bos op militaire domeinen werd in 1999 afgesloten en is nog steeds van kracht. In 2005 startte ik gesprekken over de herziening van de tekst van deze overeenkomst. Deze hernieuwde overeenkomst bepaalde onder meer bevoegdheden en taken van de provinciale en gewestelijke commissies, en gaf de procedures voor beslissingen en opvolging aan. In 2006 werden nog aanpassingen aangebracht voor de verwijzingen naar de betreffende diensten en bevoegde afgevaardigden in het kader van de nieuwe structuur van de Vlaamse milieu-administratie. De ontwerp-tekst, door mij opgesteld en op het Vlaamse niveau goedgekeurd, werd begin juni 2006 door de dienst Leefmilieu van Defensie aan minister Flahaut ter ondertekening voorgelegd, tegelijk met de herziene tekst voor de overeenkomst met het Waalse ministerie van Leefmilieu.

Ik heb verschillende keren gevraagd om hier vooruitgang te boeken en deze tekst te ondertekenen. Ik kan u melden dat er binnenkort een ondertekening zal plaatsvinden. Ik ben echter voorzichtig omdat dit al een paar keer werd aangekondigd maar dan om de een of andere reden werd afgeblazen door de heer Flahaut, die natuurlijk heel wat buitenlandse zendingen en dergelijke moet meemaken.

Ik hoop dus dat binnenkort beide handtekeningen onder die hernieuwde samenwerkingsovereenkomst kunnen worden geplaatst. Voor alle duidelijkheid: deze samenwerkingsovereenkomst handelt alleen maar over het beheer van bossen en natuurgebieden en heeft geen relatie met het al of niet toepassen van de Vlaamse milieuwetgeving. Ik wil hier de hoerastemming niet algemeen maken door te zeggen dat de overeenkomst alles omvat.

Mevrouw Van den Eynde, het LIFE-project DANAH, een project in het kader van het programma LIFE-Nature van de Europese Commissie, is zuiver toegespitst

op natuur- en bosbeheer. Voor wat bodemverontreiniging of eventuele sanering betreft, kan dit project geen uitspraken doen omdat dit milieumaatregelen zijn.

Vermits de intensief of regelmatig gebruikte delen en opslagplaatsen van de militaire domeinen de facto uitgesloten zijn uit de samenwerkingsovereenkomst, wordt met een vrij grote waarschijnlijkheid verondersteld dat er geen betekenisvolle bodemverontreiniging voorkomt op de delen van de militaire domeinen die in beheer zijn bij het Vlaamse Gewest. Op militaire domeinen worden op regelmatige basis bodemonderzoeken uitgevoerd door de Belgische krijgsmacht, en de resultaten daarvan worden bij de OVAM ingediend. Deze bodemonderzoeken worden voornamelijk uitgevoerd in het kader van de periodieke onderzoeksverplichting en de bepalingen inzake de overdracht van gronden overeenkomstig het Bodemsaneringsdecreet. In het verleden gaf de Belgische krijgsmacht op een overleg reeds aan de verplichtingen inzake periodieke onderzoeksverplichting overeenkomstig het Bodemsaneringsdecreet te willen nakomen.

Voor verschillende militaire domeinen, onder meer in Zedelgem, Brasschaat, Kasterlee, Turnhout en Zonhoven, is de OVAM in het bezit van oriënterende en/of beschrijvende bodemonderzoeken en/of bodemsaneringsprojecten. Het gaat hier hoofdzakelijk om intensief of regelmatig gebruikte delen of opslagplaatsen van de militaire domeinen, waar een aankoop door het Vlaamse Gewest gepland was of is.

In het Vloethemveld te Zedelgem werd in 2001 een oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd. Dit bodemonderzoek werd geactualiseerd in juni 2005. Beide onderzoeken hadden betrekking op drie kadastrale percelen. Als gevolg van deze oriënterende bodemonderzoeken diende voor één kadastraal perceel een beschrijvend bodemonderzoek uitgevoerd te worden. Dit toonde aan dat de aanwezige verontreiniging geen risico vormt en een sanering dus niet noodzakelijk is. De drie onderzochte kadastrale percelen werden wel opgenomen in het register van verontreinigde gronden.

Voor het recent door het agentschap voor Natuur en Bos aangekocht domein Molenheide is door de OVAM een bodemattest afgeleverd waaruit blijkt dat er op dat deel geen bodemverontreiniging gekend is.

Indien op de gronden die onderdeel uitmaken van een mogelijke overdracht, een inrichting gevestigd is die bodemverontreiniging kan veroorzaken, dient eerst een oriënterend bodemonderzoek te worden uitgevoerd. Indien uit deze bodemonderzoeken zou blijken dat bodemsanering noodzakelijk is, dienen de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet verder gevolgd te worden, voor tot overdracht van de gronden kan worden overgegaan. Dit moet correct en stipt worden nage-

leefd. Verder zal ik er bij mijn collega van Landsverdediging op aandringen om de aanbevelingen van het Rekenhof te realiseren.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Het is een goede zaak dat er een samenwerkingsprotocol zal worden ondertekend, maar het is enkel beperkt tot bossen en natuur. Het blijft een feit dat defensie de milieuwetgeving niet naleeft. De militairen zeggen eenvoudigweg dat er geen middelen zijn. Komen we niet in de problemen door het niet naleven van de richtlijn bodembescherming? Of geldt de Europese richtlijn soms niet voor militaire domeinen?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, als ik goed geluisterd heb, spreekt u in het kader van de bodemsanering enkel over de militaire domeinen die gedesaffecteerd zijn en waarvoor de Vlaamse overheid haar belangstelling heeft getoond. Maar dat zijn er slechts een handvol. In het rapport van het Rekenhof wordt duidelijk gesteld dat het probleem van de bodemvervuiling voor alle militaire domeinen zeer ernstig is.

Ik weet uit ervaring in het verleden dat OVAM en de milieu-inspectie vaak voor een gesloten deur staan. Zij worden vaak gewoonweg niet toegelaten als zij in het kader van het milieuvergunningendecreet of Bodemsaneringsdecreet een onderzoek willen doen. De militaire overheid zegt njet. Er zijn voorbeelden bekend van olie die geloosd wordt in een beek, die uitkomt in een belangrijk door Europa beschermd vogelrichtlijngebied.

Is er nog gepraat over het protocol, om toch minstens de deur op een kier te zetten voor de domeinen waar het militaire geheim niet meer ter zake doet? Met het oog op de federale verkiezingen lijkt het me ook belangrijk om de passieve houding van minister Flahaut te doorbreken rond de napoleontische wet van 1891.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Ik heb een eenvoudige oplossing. Het leger beschikt over veel mankracht en materiaal, ook kranen en dergelijke, onder meer voor buitenlandse opdrachten. De militairen kunnen zelf de vervuilde grond afgraven.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Callens, ik weet natuurlijk niet wat ze allemaal hebben bij het Belgische leger. Het is al een tijd geleden dat ik zelf actief was als dienstplichtige.

Het geplande hernemen van de samenwerkingsovereenkomst, lijkt me een belangrijke stap in de goede richting.

Laat ons hopen dat we die spoedig kunnen onderschrijven.

Ik heb heel uitdrukkelijk gezegd dat ik er bij minister Flahaut zal op aandringen om de aanbevelingen van het Rekenhof stipt na te leven. Ik zal niet nalaten om daar verslag over uit te brengen.

Wat de Europese regelgeving betreft, vermoed ik dat er misschien een uitzondering wordt gemaakt voor heel geheime militaire plaatsen. De heer Daems zegt terecht dat het uitgangspunt moet zijn om de verontreiniging te stoppen, zeker als die uitdeint naar natuurreservaten in de directe omgeving. Dat is vanzelfsprekend. Maar ik verzeker u dat het me al bloed, zweet en tranen heeft gekost om het hernieuwde samenwerkingsakkoord rond te krijgen. Laat ons hopen dat het nu ook wordt ondertekend.

Ik heb zelf gezegd dat er nog verdere stappen moeten worden ondernomen en ik zal bij mijn collega aandringen om de aanbeveling van het Rekenhof volledig uit te voeren en toe te passen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
